

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Militarismens Fallit

Citation: Larsen, Karl: "Militarismens Fallit", i Larsen, Karl: *Militarismens Fallit*, Nyt Nordisk Forlag, 1919, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_18-shoot-idm139929085700944/facsimile.pdf (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Militarismens Fallit

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

tarismens umenneskelige Ofren Individernes Særmøeninger og Særinteresser for blind Lydighed mod det store Hele og dets Opgaver, angreb de i Virkeligheden deres eget bærende Princip, som endog forlanger af Arbejderen, at han eventuelt skal se bort fra noget saa dybt menneskeligt og ægte sædeligt som Pligten til at ernære Hustru og Børn; ubønhørligt har han selv at sulte og lade Familien sulte fremfor at gaa ud af sin Fagforening og nære sig og sine ved hæderligt, men »uorganiseret» Arbejde.

Og naar Socialister rasende angreb den præj-sisk-tyske Magtpolitik, der havde skabt Riget med dets Kolonier og holdt det hele magtfuldt sammen, ikke uden vanskelige Kampe mod Løsrivningsbestræbelser fra fremmede eller fremmedsindede Folkedele, angreb de i Virkeligheden Kulene, Malmlejerne, Raastofferne, som det skyldtes, at de ikke længere — som i Tysklands politisk magtløse Tider — maatte stævne ud over Havene for at tjene deres Brød, men nu havde tilstrækkeligt hjemme at tage fat i og — paa tyske Skibe — kunde bringe, hvad der yderligere var fornødent hjem til Forbrug og Forarbejdelse.

Foruden skønne Drømme om Almenfred og Broderkærlighed mellem Folkene — som Socialdemokraterne delte med Liberalismens og alle andre politiske Systemers Ideologer, saa længe Verden har staaet — var det ægte i Socialdemokra-

ternes Angreb mod Militarismen deres Protest mod Autoritetens Forankring i det nedarvede, langsomt evolutionerende Monarki i Stedet for i et radikalt revolutionerende Massedemokrati.

Bolshevismen drog den rette Konsekvens heraf, idet den, til bedre Sikring af det nye Samfund (hvis Skikkelse Bolshevikerne holder i endnu mere skizzemæssige Omrids end Socialdemokraterne) skar Demokratiet opefter væk og erstattede Socialdemokratiets langsomme Revolutionering i Kraft af Lovgivningens »fredelige« Tvang med en hurtigere Proces, der gjorde Brug af Ild og Sværd . . .

Denne Bolshevisme er det tyvende Aarhundredes vældige Revolutionsbevægelse, der retter et lige saa elementært Angreb paa vor bestaaende Kultur som de barbariske Stammer mod den gamle romerske.

Dengang var det fra mørke Skoves Skygger eller nøgne Steppers Øde, at primitive Folkeslag kastede sig over kultiverede Lande med rige Stæder, udviklet Kunst, Mennesker, som førte deres Liv under socialt forfinede Former.

Og det, som holdt Barbarerne sammen, var den krigersk udtrykte *Vilje* til at naa over Skovenes Skygger og Steppernes Øde frem til det Kulturens skinnende Lys, som de netop opfattede barbarisk, men med et brændende Begær.

Kulturlysets Herlighed vilde de bemægtige sig og lade skinne for sig, saa godt, de nu for-